

ROZSUDEK SOUDU (pátého senátu)

17. prosince 2008*

Ve věci T-462/04,

HEG Ltd, se sídlem v New Delhi (Indie),

Graphite India Ltd, se sídlem v Kalkatě (Indie),

původně zastoupené K. Adamantopoulosem, avocat, a J. Brantonem, solicitor, poté M. Brantonem,

žalobkyně,

proti

Radě Evropské unie, zastoupené J.-P. Hixem, jako zmocněncem, ve spolupráci s G. Berrischem, avocat,

žalované,

* Jednací jazyk: angličtina.

podporované

Komisi Evropských společenství, zastoupenou T. Scharfem a K. Talabér-Ritz, jako zmocněnci,

vedlejší účastníci,

jejímž předmětem je návrh na zrušení nařízení Rady (ES) č. 1628/2004 ze dne 13. září 2004 o uložení konečného vyrovnávacího cla a o konečném výběru prozatímního cla z dovozu některých sad uhlíkových elektrod pocházejících z Indie (Úř. věst. L 295, s. 4) a nařízení Rady (ES) č. 1629/2004 ze dne 13. září 2004 o uložení konečného antidumpingového cla a o konečném výběru prozatímního cla z dovozu některých sad uhlíkových elektrod pocházejících z Indie (Úř. věst. L 295, s. 10),

**SOD PRVNÍHO STUPNĚ
EVROPSKÝCH SPOLEČENSTVÍ (pátý senát),**

ve složení M. Vilaras, předseda, M. Prek (zpravodaj) a V. Ciucă, soudci,
vedoucí soudní kanceláře: C. Kantza, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 4. června 2008,

vydává tento

Rozsudek

Skutkový základ sporu

- 1 Žalobkyně HEG Ltd a Graphite India Ltd jsou indickými společnostmi, které vyrábějí a vyvázejí dotčený výrobek. Tento výrobek představují uhlíkové elektrody a jejich spojníky o hustotě $1,65 \text{ g/cm}^3$ a elektrickém odporu $6 \mu\Omega\text{m}$ nebo nižším, což způsobuje, že se vyznačují vysokým elektrickým napětím (dále jen „dotčený výrobek“).

- 2 Poté, co European Carbon and Graphite Association (Evropské sdružení uhlíku a grafitu), jednající ve jménu SGL Carbon Group GmbH (dále jen „SGL“) a UCAR SA, které zastupuje podstatnou část odvětví Společenství vyrábějícího dotčený výrobek, podalo v červenci 2003 podněty, oznámila Komise dne 21. srpna 2003 ve dvou různých stanoviscích zahájení antidumpingového a antisubvenčního řízení týkajících se dovozu dotčeného výrobku pocházejícího z Indie (Úř. věst. C 197, s. 2 a 5). Šetření se vztahovalo k období od 1. dubna 2002 do 31. března 2003 (dále jen „období šetření“). Přezkum tendencí užitečných pro účely ohodnocení újmy pokrýval období od 1. ledna 1999 do konce období šetření (dále jen „přezkoumávané období“).

- 3 Komise zaslala dotazníky všem stranám, o nichž bylo známo, že se jich věc týká, a všem dalším společnostem, které se přihlásily ve lhůtách stanovených v oznámeních o zahájení řízení, jakož i indické vládě. Obdržela odpovědi obou žalobkyně, dvou výrobců Společenství, kteří podali podněty, osmi společnostmi, které jsou uživateli dotčeného výrobku, a dvou nezávislých dovozců. Krom toho jedna společnost předložila písemné připomínky obsahující některé číselné údaje a dvě sdružení uživatelů poskytla písemné komentáře.

- 4 Šetření na místě byla provedena u pěti výrobců Společenství, dvou nezávislých dovozců do Společenství, čtyř uživatelů a obou žalobkyně.

- 5 Dne 13. listopadu 2003 se konala první schůzka mezi žalobkyněmi a Komisí.

- 6 Dne 3. a 4. prosince 2003 a 26. února 2004 obdržela Komise od žalobkyně dodatečné komentáře.

- 7 Dne 15. dubna 2004 zveřejnila Komise oznámení o uplatňování antidumpingových a antisubvenčních opatření platných ve Společenství po rozšíření také na Českou republiku, Estonskou republiku, Kyperskou republiku, Lotyšskou republiku, Litevskou republiku, Maďarskou republiku, Maltskou republiku, Polskou republiku, Slovinskou republiku a Slovenskou republiku a o možnosti přezkumu (Úř. věst. C 91, s. 2, dále jen „oznámení o možnosti přezkumu opatření z důvodu rozšíření“).

- 8 Dne 27. dubna 2004 zaslala Komise žalobkyním tři zvláštní informační dokumenty.
- 9 Dne 19. května 2004 přijala Komise nařízení (ES) č. 1008/2004, kterým se ukládá prozatímní antisubvenční [vyrovnávací] clo na dovozy některých sad uhlíkových elektrod pocházejících z Indie (Úř. věst. L 183, s. 35) (dále jen „prozatímní antisubvenční nařízení“), jakož i nařízení (ES) č. 1009/2004, kterým se ukládá prozatímní antidumpingové clo na dovozy některých sad uhlíkových elektrod pocházejících z Indie (Úř. věst. L 183, s. 61) (dále jen „prozatímní antidumpingové nařízení“, obě společně „prozatímní nařízení“). Tentýž den zaslala žalobkyním dopis, v němž podrobně uvedla své připomínky ke komentářům, které žalobkyně uvedly v průběhu řízení.
- 10 Dne 27. května 2004 zaslaly žalobkyně Komisi své připomínky ke zvláštním informačním dokumentům a prozatímním nařízením.
- 11 Dne 14. června 2004 se konala druhá schůzka mezi žalobkyněmi a Komisí.
- 12 Dne 22. června 2004 sdělily žalobkyně Komisi připomínky v návaznosti na schůzku konanou dne 14. června 2004.
- 13 Dopisem ze dne 9. července 2004 předala Komise žalobkyním obecné informační dokumenty týkající se základních skutečností a úvah, na nichž spočívají návrhy na

uložení konečného antidumpingového a vyrovnávacího cla, jakož i obecný informační dokument týkající se aspektů obou řízení, jež se vztahují k újmě, příčinné souvislosti a zájmu Společenství.

- 14 Dopisem ze dne 19. července 2004 předložily žalobkyně své připomínky k jednotlivým dokumentům Komise. Požádaly rovněž o uspořádání nové schůzky a zmínily možnost přijetí závazků.
- 15 Dne 13. září 2004 přijala Rada nařízení (ES) č. 1628/2004 o uložení konečného vyrovnávacího cla a o konečném výběru prozatímního cla z dovozu některých sad uhlíkových elektrod pocházejících z Indie (Úř. věst. L 295, s. 4) (dále jen „napadené antisubvenční nařízení“) a nařízení (ES) č. 1629/2004 o uložení konečného antidumpingového cla a o konečném výběru prozatímního cla z dovozu některých sad uhlíkových elektrod pocházejících z Indie (Úř. věst. L 295, s. 10) (dále jen „napadené antidumpingové nařízení“, obě společně „napadená nařízení“).

Řízení a návrhová žádání účastnic řízení

- 16 Návrhem došlým kanceláři Soudu dne 30. listopadu 2004 podaly žalobkyně projednávanou žalobu.
- 17 Podáním došlým kanceláři Soudu dne 21. dubna 2005 požádala Komise o vedlejší účastenství na podporu návrhových žádání Rady. Usnesením ze dne 7. června 2005 předseda prvního senátu Soudu toto vedlejší účastenství povolil. Dopisem ze dne 17. června 2005 sdělila Komise Soudu, že se vzdává předložení spisu vedlejšího účastníka, ale že se případně zúčastní jednání.

23 Rada navrhuje, aby Soud:

- zamítl žalobu;

- uložil žalobkyním náhradu nákladů řízení.

24 Komise navrhuje, aby Soud zamítl žalobu.

Právní otázky

25 Žalobkyně se dovolávají pěti žalobních důvodů, přičemž první je založen na tom, že šetření bylo zahájeno pouze proti indickému dovozu dotčeného výrobku, druhý vychází z vadného charakteru šetření, jelikož tato šetření byla provedena na základě Společenství složeného pouze z patnácti členských států, třetí vychází z nesprávné kvalifikace indického režimu „Duty Entitlement Passbook“ (režim úvěru na dovozní clo) jako subvence a z určení výše vyrovnávacích cel a čtvrtý a pátý žalobní důvod zejména z nezohlednění účinků protisoutěžních praktik prováděných v minulosti, jakož i účinků dovozu dotčeného výrobku z jiných zemí při analýze újmy způsobené výrobnímu odvětví Společenství.

K prvnímu žalobnímu důvodu, založenému na zahájení šetření pouze proti indickému dovozu dotčeného výrobku

Argumenty účastnic řízení

- 26 Žalobkyně mají za to, že orgány porušily čl. 9 odst. 5 nařízení Rady (ES) č. 384/96 ze dne 22. prosince 1995 o ochraně před dumpingovými dovozy ze zemí, které nejsou členy Evropského společenství (Úř. věst. 1996, L 56, s. 1; Zvl. vyd. 11/10, s. 45), čl. 9 odst. 2 Dohody o provádění článku VI Všeobecné dohody o clech a obchodu 1994 (Úř. věst. L 336, s. 103, dále jen „antidumpingový kodex z roku 1994“), zásadu zákazu diskriminace a dopustily se zjevně nesprávného posouzení, když vedly antidumpingové šetření pouze proti indickému dovozu dotčeného výrobku.
- 27 Žalobkyně v podstatě tvrdí, že orgány porušily zásadu zákazu diskriminace, když nezahájily šetření proti dovozu z jiných států, který mohl vést k dumpingu, nebo nevyzvaly k podání podnětu umožňujícího zahájit paralelní řízení. Tvrdí, že Komise neměla souhlasit s tím, že přezkoumá pouze podnět, který se týkal jich, a že měla buď zahájit paralelní šetření proti dovozu z jiných států podle čl. 5 odst. 6 nařízení č. 384/96, nebo informovat stěžovatele o ukončení řízení, ledaže by podali podněty rovněž proti jiným dotčeným zemím. Uvádějí, že stěžovatele pojí s výrobcí z dotčených třetích států úzké hospodářské vztahy, které jdou až ke společné účasti na kartelové dohodě, za níž Komise uložila sankci, což vysvětluje, proč byl podnět namířen proti indickému dovozu. Tvrdí rovněž, že různé údaje uvedené buď v podnětu, nebo v informacích, které byly předloženy Komisi, prokazují existenci dumpingu týkajícího se dotčených výrobků pocházejících z jiných států než z Indie (Spojené státy, Polsko, Japonsko, Rusko, Čína, Mexiko).

- 28 Žalobkyně se domnívají, že zásadu zákazu diskriminace je nutné dodržet rovněž při přijetí rozhodnutí o zahájení šetření. I když znění čl. 9 odst. 5 nařízení č. 384/96 se týká pouze států, u nichž byl zjištěn dumping působící újmu, z použití tohoto článku ve vzájemném spojení se zásadou zákazu diskriminace vyplývá, že se vztahuje rovněž na rozdílné zacházení vyplývající z šetření vedeného vůči dovozu pouze z jednoho státu, ačkoliv z důkazů poskytnutých po zahájení řízení *prima facie* vyplývá, že dovoz pocházející z jiných států by měl být rovněž předmětem šetření.
- 29 Žalobkyně v tomto ohledu připomínají, že čl. 9 odst. 5 nařízení č. 384/96 je zvláště důležitý, jelikož se odchyluje od čl. 9 odst. 2 antidumpingového kodexu z roku 1994, který sám o sobě představuje vyjádření zásady doložky nejvyšších výhod. V oblasti dumpingu tato zásada vyjadřuje nutnost, aby antidumpingová cla neomezovala nespravedlivým způsobem vstup zboží pocházejícího z členského státu Světové obchodní organizace (WTO) na trh, zatímco dovoz z jiných států, přestože vede k dumpingu a působí újmu, takovým clům nepodléhá. Přitom Komise není s to určit existenci dumpingu a přesný rozsah zřejmé újmy, aniž by provedla šetření.
- 30 Navíc žalobkyně mají za to, že se orgány dopustily zjevně nesprávného posouzení, když měly za to, že předložené důkazy neodůvodňují zahájení šetření, pokud jde o dovoz z jiných států než Indie. Toto nezahájení šetření představuje rovněž porušení zásady řádné správy.
- 31 Žalobkyně vytýkají Komisi rovněž to, že zaujala diskriminační postoj, pokud jde o určení dotčeného výrobku. Dovoz z Číny byl vyloučen ze šetření z důvodu, že dotčené výrobky nejsou vyráběny za pomoci koksu druhu „premium needle coke“, zatímco pokud jde o indický dovoz, Komise odmítla vyloučit ze šetření uhlíkové elektrody

a jejich spojníky vyráběné bez použití koksu druhu „premium needle coke“, protože definici dotčeného výrobku určují základní fyzikální a technické vlastnosti konečného výrobku a jeho konečného používání, bez ohledu na použité suroviny. Poznávají, že čínské výrobky jsou určeny ke stejnému konečnému použití jako nižší kategorie dotčeného výrobku.

- 32 Konečně v rámci tohoto žalobního důvodu žalobkyně uvádějí, že jejich právo na obhajobu bylo porušeno z důvodu vyloučení některých důkazů z nedůvěrné verze podnětu s odůvodněním, že tyto důkazy by ohrozily základní obchodní zájmy jednoho soutěžitele. Jedná se mimo jiné o dodatečný důkaz prokazující koluzi mezi stěžovateli a některými dovozci dotčeného výrobku, kteří jsou usazeni ve třetích státech, což je důvodem pro to, aby tyto důkazy nebyly zohledněny.
- 33 Rada zpochybňuje argumenty žalobkyň.

Závěry Soudu

– K údajnému diskriminačnímu postoji orgánů při určení dotčeného výrobku

- 34 Tato část žalobního důvodu musí být bez dalšího zamítnuta jako neopodstatněná. Jednak z bodů 11 až 14 odůvodnění prozatímního antidumpingového nařízení, na něž odkazuje bod 6 odůvodnění napadeného antidumpingového nařízení, vyplývá, že

orgány neučinily z použití koksu druhu „premium needle coke“ prvek definice dotčeného výrobku. Krom toho žalobkyně nepředložily důkaz o tom, že by se orgány opřely o okolnost, že výrobky dovážené z Číny nejsou vyráběny za pomoci koksu druhu „premium needle coke“, k tomu, aby je vyloučily ze šetření.

– K nezahájení šetření proti jiným potenciálním zdrojům dumpingu

35 Podle ustálené judikatury zásady rovného zacházení a nediskriminace zakazují, aby bylo zacházeno jednak se srovnatelnými situacemi odlišně, a jednak s odlišnými situacemi stejně, není-li takové zacházení objektivně odůvodněno (viz rozsudek Soudního dvora ze dne 15. dubna 2005, *Belgie v. Komise*, C-110/03, Sb. rozh. s. I-2801, bod 71 a citovaná judikatura).

36 Je pravda, že Komise je za určitých zvláštních okolností oprávněná podle čl. 5 odst. 6 nařízení č. 384/96 zahájit šetření z vlastní iniciativy. Je rovněž nesporné, že praxí Komise je za určitých okolností požádat stěžovatele, aby rozšířil rozsah svého podnětu. Nicméně není třeba se zabývat otázkou, zda tak měla učinit v projednávaném případě. I kdyby se prokázalo rozdílné zacházení spočívající v zahájení antidumpingového řízení pouze proti indickému dovozu, ačkoliv existovaly indicie, které mohly odůvodnit to, aby předmětem šetření byly také jiné dovozy, takové rozdílné zacházení nemůže představovat porušení čl. 9 odst. 5 nařízení č. 384/96, čl. 9 odst. 2 antidumpingového kodexu z roku 1994 ani obecné zásady rovného zacházení.

- 37 Zaprvé, pokud jde o čl. 9 odst. 5 nařízení č. 384/96, ten upřesňuje, že „[a]ntidumpingové clo se uloží vždy v přiměřené výši bez diskriminace na dovozy výrobků nezávisle na jejich původu, pokud byl zjištěn dumping a způsobení újmy, s výjimkou dovozů krytých závazky podle tohoto nařízení“.
- 38 Ze znění tohoto ustanovení vyplývá, že zakazuje diskriminační zacházení s dovozy, na které byla uložena antidumpingová cla za dovoz téhož výrobku [viz v tomto smyslu rozsudek Soudu ze dne 12. září 2002, *Europe Chemi-Con (Deutschland) v. Rada*, T-89/00, Recueil, s. II-3651, bod 58]. Přitom v projednávaném případě se jedná o údajné rozdílné zacházení s dovozy, na které byla uložena antidumpingová cla, a s dovozy, které nebyly předmětem šetření. Skutečnosti projednávaného případu tedy nespádají do působnosti čl. 9 odst. 5 nařízení č. 384/96.
- 39 Zadruhé, pokud jde o čl. 9 odst. 2 antidumpingového kodexu z roku 1994, stačí zdůraznit, že toto ustanovení má stejnou působnost jako čl. 9 odst. 5 nařízení č. 384/96, jelikož zakazuje diskriminační zacházení při vybírání antidumpingových cel uložených na výrobek podle původu dotčeného dovozu. Proto není použitelný v projednávaném případě.
- 40 Zatřetí, argument vycházející z porušení obecné zásady rovného zacházení rovněž nemůže být přijat.

41 Okolnost, že čl. 9 odst. 5 nařízení č. 384/96 představuje ilustrativní příklad zásady rovného zacházení [rozsudek Europe Chemi-Con (Deutschland) v. Rada, bod 38 výše, bod 51] zajisté nevylučuje to, že orgány musejí dodržovat tuto zásadu při používání jiných ustanovení nařízení č. 384/96 [viz pokud jde o čl. 2 odst. 7 písm. b) téhož nařízení, rozsudek Soudu ze dne 23. října 2003, Changzhou Hailong Electronics & Light Fixtures a Zhejiang Yankon v. Rada, T-255/01, Recueil, s. II-4741, body 60 a 61].

42 Nicméně podle ustálené judikatury dodržování zásady rovného zacházení musí být v souladu s dodržováním zásady legality, podle které nikdo nemůže ve svůj prospěch uplatňovat protiprávnost, k níž došlo ve prospěch jiné osoby (viz rozsudek Soudu ze dne 16. listopadu 2006, Peróxidos Orgánicos v. Komise, T-120/04, Sb. rozh. s. II-4441, bod 77 a citovaná judikatura). Přitom takový je smysl argumentace žalobkyně, která zcela spočívá na okolnosti, že šetření mělo být vedeno rovněž proti jiným dovozům. Proto zásada rovného zacházení není v projednávaném případě použitelná a nezahájení šetření proti jiným případným zdrojům dumpingu nemá dopad na legalitu napadeného antidumpingového nařízení.

43 V důsledku toho je třeba zamítnout rovněž argumenty žalobkyně vycházející z porušení zásady řádné správy a ze zjevně nesprávného posouzení při hodnocení důkazů předložených žalobkyněmi, jelikož jejich cílem je prokázat, že Komise měla zahájit šetření proti dovozům ze třetích zemí. Ze stejného důvodu kritika žalobkyně týkající se okolnosti, že podnět stěžovatelů směřoval pouze proti indickému dovozu, nemá dopad na legalitu napadeného antidumpingového nařízení.

– K porušení zásady dodržování práva na obhajobu

- 44 Podle ustálené judikatury je zásada dodržování práva na obhajobu základní zásadou práva Společenství (rozsudek Soudního dvora ze dne 27. června 1991, *Al-Jubail Fertilizer v. Rada*, C-49/88, Recueil, s. I-3187, bod 15, a rozsudek Soudu ze dne 18. prosince 1997, *Ajinomoto a NutraSweet v. Rada*, T-159/94 a T-160/94, Recueil, s. II-2461, bod 81).
- 45 Podle této zásady podnikům, jichž se týká šetření předcházející přijetí antidumpingového nařízení, musí být v průběhu správního řízení umožněno, aby sdělily svůj postoj k existenci a relevanci tvrzených skutečností a okolností a k důkazům, které Komise použila na podporu svého tvrzení o dumpingové praxi a z toho vzniklé újmy (rozsudek *Al-Jubail Fertilizer v. Rada*, bod 44 výše, bod 17; rozsudky Soudu ze dne 17. prosince 1997, *EFMA v. Rada*, T-121/95, Recueil, s. II-2391, bod 84, a *Ajinomoto a NutraSweet v. Rada*, bod 44 výše, bod 83).
- 46 V projednávaném případě je třeba poznamenat, že některé důkazy obsažené v důvěrné verzi podnětu nebyly shrnuty v jeho nedůvěrné verzi. Jedná se zejména o přílohy 1, 5 až 7, 9 až 11, 15 až 18, 20 a 21, 23, 26, 28 až 31, 33 až 44 podnětu, který obsahuje 45 příloh.
- 47 Nicméně žalobkyním příslušelo, aby umožnily orgánům posoudit problémy, které jim mohlo způsobit neuvedení dotčených důkazů v nedůvěrné verzi podnětu (viz v tomto smyslu rozsudek *Ajinomoto a NutraSweet v. Rada*, bod 44 výše, body 109 a 110).

- 48 V projednávaném případě z dokumentů předložených žalobkyněmi v příloze k žalobě vyplývá, že i když na začátku řízení se žalobkyně ve svých připomínkách k podnětu předložených dne 3. října 2003 stručně dovolávaly této neexistence shrnutí, v následujících dopisech ji již nezmiňovaly.
- 49 Z toho vyplývá, že se žalobkyně z důvodu, že dostatečně neupozornily Komisi a poté Radu, nemohou dovolávat porušení svého práva na obhajobu.
- 50 Z výše uvedeného vyplývá, že první žalobní důvod musí být zamítnut.

K druhému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení podstatných procesních náležitostí, jelikož šetření byla uskutečněna na základě Společenství složeného pouze z patnácti členských států

Argumenty účastnic řízení

- 51 Žalobkyně kritizují skutečnost, že cla zavedená napadenými nařízeními se vztahují na území deseti nových členských států, ačkoliv na tomto území nebylo vedeno žádné šetření, a proto mají za to, že neexistuje právní základ pro přijetí takových cel. V tom se tato situace odlišuje od situace cel přijatých před rozšířením, u nichž bylo šetření provedeno na správném územním základě.

52 Takové automatické rozšíření antidumpingových a antisubvenčních cel na deset nových členských států je v rozporu s čl. 1 odst. 1 a 2, články 2 až 7 a čl. 9 odst. 4 a 5 nařízení č. 384/96, jakož i s čl. 1 odst. 1 a články 8 až 12, 15 a 31 nařízení Rady (ES) č. 2026/97 ze dne 6. října 1997 o ochraně před dovozem subvencovaných výrobků ze zemí, které nejsou členy Evropského společenství (Úř. věst. L 288, s. 1; Zvl. vyd. 11/10, s. 78). Žalobkyně v podstatě tvrdí, že jednotlivá ustanovení tím, že odkazují buď na Společenství, nebo na výrobní odvětví Společenství, implikují, že šetření je vedeno na základě přesně vymezeného území, a sice území Společenství, a nikoliv jeho části. To vyplývá rovněž z relevantních ustanovení antidumpingového kodexu z roku 1994 a z Dohody o subvencích a vyrovnávacích opatřeních uzavřené v rámci WTO (Úř. věst. 1994, L 336, s. 156, dále jen „Dohoda SCM“). Krom toho žalobkyně poznamenávají, že šetření zahrnující deset nových členských států bylo nezbytné za účelem přesného určení dumpingového rozpětí a újmy, kterou způsobují dumping nebo údajné subvence. Nakonec připomínají, že zahájení antidumpingového řízení musí být založeno na informacích týkajících se vývoje objemu dovozu, jeho účinku na cenu obdobného výrobku a jeho následného vlivu na výrobní odvětví Společenství, takže opatření přijatá na základě patnácti členských států nemohou být automaticky uložena, pokud jde o Společenství 25 členských států, aniž by bylo ověřeno, zda mohla být zahájena řízení na základě podobných informací týkajících se rozšířeného Společenství.

53 Žalobkyně mají v podstatě za to, že Komise byla oprávněna vést šetření s ohledem na blížící se rozšíření, jelikož žádné ustanovení nařízení č. 384/96 a č. 2026/97 jí nezakazovalo zaslat žádosti o informace.

54 Odmítají argumentaci Rady založenou na metodě doporučované v oznámení o možnosti přezkumu opatření z důvodu rozšíření. Toto oznámení nemůže odůvodnit to, že se orgány odchýlí od relevantní právní úpravy. I když žalobkyně uznávají, že je v něm uvedeno, že probíhající řízení mohou vést k použití cel ve všech nových členských státech, mají v podstatě za to, že doporučovaná řešení, a zejména možnost požádat Komisi, aby provedla mezitímní přezkum, jsou bezpředmětná, pokud jde

o řízení neukončená v době rozšíření. V tomto ohledu připomínají, že mezitímní přezkum nemůže být požadován před uplynutím doby nejméně jednoho roku od zavedení relevantních opatření.

- 55 Okolnost, že rozšíření analýzy na nové členské státy by nezměnilo radikálně závěry šetření, která byla konstatována v některých konkrétních případech, není relevantní mimo přezkoumávané situace.
- 56 Rada má za to, že antidumpingová a antisubvenční opatření byla správně rozšířena na rozšířené Společenství. Z omezeného celkového hospodářského významu rozšíření vyplývá, že závěry šetření, která se týkala Společenství patnácti členských států, jsou v zásadě platná také pro rozšířené Společenství, což potvrzuje omezený počet žádostí o mezitímní přezkum. Uvádí, že systematický přezkum všech stávajících antidumpingových a antisubvenčních opatření by představoval značnou zátěž a dodatečné náklady pro všechny dotčené subjekty a v praxi by nebyl uskutečnitelný.
- 57 Rada tvrdí, že oznámení o možnosti přezkumu opatření z důvodu rozšíření zavádí komplexní přechodné řešení, které spadá do prostoru pro uvážení přiznaného Společenství a je založeno na mechanismu přezkumu ve dvou fázích, jenž umožňuje zajistit, aby mohly být provedeny úpravy, pokud je to odůvodněné.
- 58 Z toho jednak vyplývá, že od 1. května 2004 se všechna platná antidumpingová a antisubvenční opatření automaticky použijí na dovoz do Společenství rozšířeného na 25 členských států, a že pokud probíhající šetření zahájená před 1. květnem 2004 povedou k uložení opatření, budou tato opatření rovněž použitelná na dovoz do 25 členských států Společenství.

- 59 Krom toho byl stanoven mechanismus přezkumu, aby bylo zajištěno, že může dojít k opravám. Rada v tomto ohledu připomíná, že Komise byla připravena na žádost kterékoliv zúčastněné strany znovu zcela nebo částečně přezkoumat antidumpingová a antisubvenční opatření v souladu s čl. 11 odst. 3 nařízení č. 384/96 a čl. 19 nařízení č. 2026/97, aniž by čekala na uplynutí lhůty jednoho roku, neboť veřejně oznámila, že bude využívat svého práva zahájit přezkum z vlastní iniciativy. Rada poznamenává, že žalobkyně této možnosti nevyužily, a má za to, že tomu tak bylo proto, že nebyly přesvědčeny, že by mezitímní přezkum vedl k výsledkům, které by pro ně byly příznivější.
- 60 Krom toho má za to, že výtky žalobkyň jsou zcela formální, jelikož netvrdí, že šetření zahrnující 25 členských států by mělo odlišné výsledky, a nepředložily za tímto účelem žádný důkaz.
- 61 Nakonec Rada zdůrazňuje, že Komise jen pro úplnost analyzovala účinky rozšíření ve všech probíhajících věcech, včetně obou dotčených řízení, a výsledky nebyly podstatně odlišné.

Závěry Soudu

- 62 Je nesporné, že i když období šetření trvalo od 1. dubna 2002 do 31. března 2003, kdy Společenství bylo tvořeno pouze patnácti členskými státy, prozatímní nařízení byla přijata 19. května 2004 a napadená nařízení dne 13. září 2004, kdy Společenství zahrnovalo 25 členských států.

63 Je třeba připomenout, že uložení antidumpingových a vyrovnávacích cel není sankcí za předchozí jednání, ale obranným a ochranným opatřením proti nekalé hospodářské soutěži vyplývající z dumpingových a subvenčních praktik (viz, pokud jde o antidumpingová cla rozsudek Soudu ze dne 14. listopadu 2006, Nanjing Metalink v. Rada, T-138/02, Sb. rozh. s. II-4347, bod 60). Krom toho podle čl. 3 odst. 2 nařízení č. 384/96 a čl. 8 odst. 2 nařízení č. 2026/97 musí být zjištění újmy založeno na skutečných důkazech a zahrnuje objektivní přezkum jednak objemu dumpingových nebo subvencovaných dovozů a jejich účinku na ceny obdobných výrobků na trhu Společenství, a jednak následného vlivu těchto dovozů na výrobní odvětví Společenství.

64 Z toho vyplývá, že pro určení antidumpingových a vyrovnávacích cel musí být zohledněno složení Společenství v době přijetí těchto cel. Vzhledem k tomu, že informace získané Komisí během období šetření nebyly získány s ohledem na rozšíření, a vztahují se tedy pouze ke Společenství tvořenému patnácti členskými státy, příslušelo při přijetí prozatímních nařízení Komisi a při přijetí napadených nařízení případně Radě, aby ověřily, že tyto informace jsou relevantní rovněž s ohledem na Společenství tvořené 25 členskými státy.

65 Je pravda, že čl. 6 odst. 1 nařízení č. 384/96 a čl. 11 odst. 1 nařízení č. 2026/97 zahrnují zákaz přihlížet k informacím, které se týkají skutečností, jež nastaly po skončení období šetření. Nicméně v projednávaném případě okolnost, že rozšíření Společenství představuje událost, k níž došlo po období šetření, nemůže v žádném případě zbavit orgány povinnosti uvedené v předchozím bodě.

66 Jak Soud měl příležitost zdůraznit, pokud jde o čl. 6 odst. 1 nařízení č. 384/96, období šetření a zákaz zohlednění skutečností, které nastaly po jeho skončení, mají za cíl zajistit, aby výsledky šetření byly reprezentativní a hodnověrné tím, že zajišťují, aby důkazy, na kterých je založeno stanovení dumpingu a újmy, nebyly ovlivněny jednáním

dotčených výrobců následujícím po zahájení antidumpingového řízení, a tedy aby konečné clo uložené v řízení mohlo účinně nahradit újmu vyplývající z dumpingu (rozsudek Nanjing Metalink v. Rada, bod 63 výše, bod 59).

67 Krom toho čl. 6 odst. 1 nařízení č. 384/96 tím, že používá výraz „zpravidla“, umožňuje výjimky ze zákazu zohlednění informací týkajících se období, jež následuje po období šetření. Co se týče okolností ve prospěch podniků dotčených šetřením, bylo rozhodnuto, že nelze ukládat orgánům Společenství, aby zohledňovaly důkazy, které spadají do období následujícího po období šetření, ledaže by tyto důkazy odhalily nové skutečnosti, v jejichž důsledku by zamýšlené uložení antidumpingového cla bylo zjevně nepřiměřené (rozsudky ze dne 11. července 1996, Sinochem Heilongjiang v. Rada, T-161/94, Recueil, s. II-695, bod 88, a ze dne 20. června 2001, Euroalliages a další v. Komise, T-188/99, Recueil, s. II-1757, bod 75). Pokud se naopak důkazy týkající se období následujícího po období šetření jeví – vzhledem ke skutečnosti, že odrážejí stávající jednání dotčených podniků – jako odůvodňující uložení nebo zvýšení antidumpingového cla, je nutné na základě výše uvedeného konstatovat, že orgány jsou oprávněny, dokonce i povinny, je zohlednit (rozsudek Nanjing Metalink v. Rada, bod 63 výše, bod 61). Stejná úvaha může být uplatněna, pokud jde o použití čl. 11 odst. 1 nařízení č. 2026/97, jehož znění je v tomto ohledu stejné jako znění čl. 6 odst. 1 nařízení č. 384/96.

68 Navíc je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury v oblasti obchodních ochranných opatření orgány Společenství disponují širokou posuzovací pravomocí z důvodu složitosti hospodářských, politických a právních situací, které musí přezkoumávat (viz rozsudek Soudu ze dne 28. října 2004, Shanghai Teraoka Electronic v. Rada, T-35/01, Sb. rozh. s. II-3663, bod 48 a citovaná judikatura). Přitom podle ustálené judikatury rovněž platí, že pokud orgány disponují takovou pravomocí, má dodržování záruk přiznaných právním řádem Společenství ve správních řízeních ještě větší význam, přičemž tyto záruky zahrnují zejména povinnost příslušného orgánu pečlivě a nestranně přezkoumat všechny relevantní skutečnosti projednávaného

případu (rozsudek Soudního dvora ze dne 21. listopadu 1991, Technische Universität München, C-269/90, Recueil, s. I-5469, bod 14, a rozsudek Soudu ze dne 18. září 1995, Nölle v. Rada a Komise, T-167/94, Recueil, s. II-2589, bod 73).

- 69 Je nutno konstatovat, že přistoupení deseti nových členských států v době mezi koncem období šetření a přijetím napadených nařízení představuje relevantní skutečnost, kterou orgány byly povinny přezkoumat ve smyslu judikatury uvedené v bodě 68 výše za účelem zhodnocení jejího dopadu na obě probíhající řízení.
- 70 V rozporu s tvrzením Rady, nemůže pouhý odkaz na předpokládaný omezený celkový hospodářský význam rozšíření zbavit orgány výše uvedené povinnosti, jelikož taková obecná úvaha se netýká zvláštního hospodářského odvětví, do něhož spadá dotčený dovoz.
- 71 Pokud jde o oznámení o možnosti přezkumu opatření z důvodu rozšíření přijaté Komisí, toto oznámení nemůže nijak představovat dostatečné zohlednění účinků rozšíření na probíhající řízení. Naopak tato metoda spočívá v tom, že účinky rozšíření nebudou přezkoumávány bez návrhu, přičemž umožňuje pozdější přezkum dotčených opatření. Přitom pouhá možnost takového přezkumu, která je ponechaná na úvaze Komise a následuje po přijetí nařízení, nemůže zbavit orgány povinnosti ujistit se, že rozšíření Společenství nemůže mít dopad na výši antidumpingových a antisubvenčních cel.
- 72 Nicméně z obecného informačního dokumentu týkajícího se aspektů obou řízení, jež se vztahují k újmě, příčinné souvislosti a zájmu Společenství, vyplývá, že v projednávaném případě posoudila Komise důsledky rozšíření pro relevanci údajů získaných během

období šetření. V tomto dokumentu Komise upozorňuje – aniž by byla její zjištění zpochybněna žalobkyněmi – na to, že jednak indické dovozy do nových členských států měly mírně nižší cenu, než byla cena zjištěná v průběhu období šetření, a jednak, pokud jde o prodej, výrobu, jakož i dovoz dotčeného výrobku, podíl desíti nových členských států byl minimální. Krom toho je v tomto dokumentu zmíněno, že jediné dva známé závody vyrábějící dotčený výrobek v nových členských státech se nacházejí v Polsku a že Komise obdržela informace pocházející z antidumpingového šetření vedeného polskými orgány v roce 2003, z nichž vyplývá, že ceny indických dovozů do Polska jsou nižší o 4 % než ceny dovozů do Společenství.

73 Tím, že Komise provedla takové ověření po skončení období šetření, ujistila se, že informace získané při příležitosti šetření jsou nadále reprezentativní, pokud jde o Společenství v jeho složení v době přijetí antidumpingových a antisubvenčních cel. Tímto Komise neporušila svou povinnost přezkoumat všechny relevantní skutečnosti projednávaného případu.

74 Pokud jde o argument vycházející z toho, že orgány měly ověřit, zda informace, které měly k dispozici, umožňovaly zahájit šetření v rozšířeném Společenství, z výše uvedených zjištění vyplývá, že musí být zamítnut. Nutně z toho totiž plyne, že informace, na jejichž základě se Komise rozhodla zahájit dotčená řízení, mohla rovněž odůvodnit zahájení šetření ve Společenství tvořeném 25 členskými státy.

75 Pokud jde o odkazy na ustanovení antidumpingového kodexu z roku 1994 a Dohody SCM, stačí konstatovat, že žalobkyně neprokázaly, že mají odlišný obsah než ustanovení nařízení č. 384/96 a č. 2026/97, která provádějí zvláštní povinnosti, jež obsahují.

76 Z výše uvedeného vyplývá, že druhý žalobní důvod musí být zamítnut.

Ke třetímu žalobnímu důvodu, týkajícímu se kvalifikace režimu „Duty Entitlement Passbook“ jako subvence a určení výše vyrovnávacího cla

Argumenty účastnic řízení

77 Žalobkyně tvrdí, že napadené antisubvenční nařízení je v rozporu se zásadou proporcionality, čl. 1 odst. 1, čl. 2 odst. 1 písm. a) bodem ii) a čl. 15 odst. 2 nařízení č. 2026/97, jakož i s jeho přílohou III a s čl. 1 odst. 1 písm. a) bodem ii) a čl. 19 odst. 3 Dohody SCM a je stíženo vadou spočívající ve zjevně nesprávném posouzení a procesními vadami z důvodu zavedení vyrovnávacího cla v nepřiměřené výši.

78 Úvodem připomínají, že indický režim „Duty Entitlement Passbook“ (dále jen „DEPB“) umožňuje vývozci získat úvěr na dovoz ve výši odpovídající částce cla zaplaceného za dovoz surovin nezbytných k výrobě vyváženého výrobku na jednotném základě v souladu s tzv. „standard technical input-output“ normami (dále jen „norma SION“). Zdůrazňují význam nahrazení cla vybraného při dovozu surovin nezbytných k výrobě dotčeného výrobku, a zejména nejdražší z těchto surovin, koksu druhu „premium needle coke“, která se nenachází v Indii.

- 79 Žalobkyně zpochybňuje kvalifikaci režimu jako subvence uvedenou v napadeném antisubvenčním nařízení. V každém případě i přesto, že by přítomnost prvků subvence v DEPB mohla být předmětem diskuse, bylo nesprávně rozhodnuto, že napadnutelnou výhodou představují veškerá dovozní cla, která jsou běžně splatná u všech dovozů. Pouze získaný přebytek může být subvencí.
- 80 Zaprvé, takový závěr vyplývá ze znění čl. 2 odst. 1 písm. a) bodu ii) nařízení č. 2026/97 ve vzájemném spojení s jeho přílohou I bodem i). Příloha II část I bod 2 rovněž podporuje tuto analýzu. Vyplývá z toho, že o subvenci se může jednat pouze tehdy, pokud systém navrácení vede k navrácení nadměrné částky, a to do výše přebývajících částky. Komisi tedy přísluší prokázat existenci navrácení nadměrné částky předtím, než jej případně kvalifikuje jako subvenci. Stejný přístup byl použit v definici uvedené v příloze III části I. Podle žalobkyň totiž vzhledem k tomu, že DEPB musí být kvalifikován jako systém navrácení u náhradních vstupů, je použitelná příloha III nařízení č. 2026/97, kterou Rada opomenula analyzovat.
- 81 Argument Rady, podle něhož se může jednat o subvenci, i když není vyplacena nadměrná částka, pokud dotčený režim není striktně v souladu s ustanoveními příloh I až III nařízení č. 2026/97, spočívá na nesprávném předpokladu, že tyto přílohy uvádějí jednotlivé podmínky, které musí splňovat režim navrácení pro to, aby byl dokonalý, zatímco se jedná spíše o hlavní zásady, jejichž cílem je určit záruky pro případ navrácení nadměrné částky.
- 82 Zadruhé, je nesprávné mít za to, že DEPB není správně vytvořeným režimem celních úlev z toho důvodu, že v Indii neexistuje řízení, jehož cílem by bylo ověřit, že tento režim je správně prováděn. Podle žalobkyň takový systém existuje a tvoří jej následující prvky: jednak použití a striktní provádění normy SION, a jednak okolnost, že úvěry jsou poskytovány při vývozu a mohou být použity pouze pro dovoz surovin, které představují vstupy, podle tzv. „input-output“ norem. Uvádějí rovněž, že většina

indických vývozců používá DEPB stejným způsobem jako systém navrácení ukládající striktní povinnost využít jakoukoliv navrácenou částku k zaplacení cel za dovoz konkrétních vstupů spotřebovaných při výrobě vyvážených výrobků, jelikož je hospodářsky rozumné takto jednat. Tento systém, který spočívá na podněcování hospodářských subjektů, tak odpovídá praktickým hlediskům a potřebě správného zjednodušení na celém indickém území.

83 Zatřetí, žalobkyně vytykají orgánům, že neprovedly šetření za účelem se ujistit, že při zohlednění vstupů existovala nadměrná částka, a že tak porušily zásadu řádné správy, jakož i základní zásady nařízení č. 2026/97. Uvádějí v podstatě, že Komise má zvláštní povinnost přezkoumat, zda veřejné orgány země vývozu zavedly systém nebo postup umožňující ověřit, jaké vstupy jsou spotřebovány při výrobě vyváženého výrobku a jaké částce odpovídají. Vzhledem k tomu, že se mělo za to, že v Indii takový systém neexistuje, příslušelo Komisi, aby provedla šetření za účelem ověření jednak toho, zda DEPB funguje v praxi, a jednak toho, v jakém rozsahu může poskytnout vývozcům nadměrnou úlevu za účelem použití vyrovnávací částky pouze na tuto úlevu. Není logické mít za to, že nový přezkum přísluší provést indickým orgánům, jelikož tento přezkum předpokládá existenci dostačujících systémů ověřování, které – kdyby existovaly – by zabránily navrácení nadměrné částky. V každém případě žalobkyně připomínají, že úkol určit, zda se jedná o subvenci, a v případě, že tomu tak je, určit její výši, přísluší orgánům Společenství.

84 Začtvrté, odkazují na zásadu mezinárodního práva, zakotvenou v Dohodě SCM a celním systému Společenství, podle níž výrobce není povinen odvést clo ze zboží dovezeného pouze za účelem jeho zpracování a následného opětovného vývozu. Nicméně na mezinárodní úrovni neexistuje závazná definice podmínek, které má takový režim splňovat. Přístup přijatý orgány Společenství znamená uložit Indii, která je

rozvojovou zemi a nemá rozvinutý celní systém, režim zcela odpovídající režimu stanovenému celním kodexem Společenství.

85 Zapáté a podpůrně, v případě, že bude rozhodnuto, že subvenci představuje celá navracená částka, ať je nadměrná, nebo nikoliv, žalobkyně připomínají, že Komise musí ještě vypočítat výši napadnutelné subvence. Uvádějí, že podle článku 5 nařízení č. 2026/97 tuto částku představuje pouze výhoda, kterou získal příjemce. Vzhledem k tomu, že je všeobecně uznáváno, že vstupy spotřebované při výrobě vyváženého výrobku jsou osvobozeny od dovozního cla, může být výhoda poskytnuta pouze tehdy, pokud vývozce obdržel navracenou částku vyšší, než je částka dovozního cla zaplacená za vstupy spotřebované při výrobě vyváženého výrobku.

86 Rada zpochybňuje opodstatněnost tohoto žalobního důvodu.

Závěry Soudu

87 V rámci toho žalobního důvodu žalobkyně v podstatě vytýkají orgánům, že se dopustily nesprávného právního posouzení při výkladu pojmu „subvence“, nesprávné právní kvalifikace DEPB a konečně, že porušily povinnost procesní povahy, když se nezabývaly skutečným fungováním DEPB.

88 Název tohoto žalobního důvodu uvádí rovněž zásadu proporcionality. Nicméně žalobkyně nikde nevysvětlují, proč je kvalifikace DEPB jako subvence v rozporu se zásadou proporcionality. Taková část žalobního důvodu tedy nespĺňuje požadavky

čl. 44 odst. 1 jednacího řádu Soudu, jelikož není dostatečně jasná a přesná pro to, aby umožnila žalované připravit svou obranu a Soudu rozhodnout o žalobě případně i bez dalších podpůrných informací, a musí být tedy prohlášena za nepřijatelnou (viz v tomto smyslu rozsudek Soudu ze dne 14. května 1998, *Mo och Domsjö v. Komise*, T-352/94, Recueil, s. II-1989, body 333 a 334).

– K údajnému nesprávnému právnímu posouzení při výkladu pojmu „subvence“

⁸⁹ Podle čl. 2 odst. 1 písm. a) bodu ii) nařízení č. 2026/97: „Má se za to, že subvence byla poskytnuta, pokud [...] některá vláda v zemi původu nebo vývozu poskytla finanční příspěvek, tj. pokud [...] vláda své jinak splatné příjmy promine nebo je nevybere (např. daňové pobídky ve formě daňových zápočtů); v tomto ohledu se osvobození vyvážených výrobků od cla nebo daní, kterým podléhají obdobné výrobky určené pro domácí spotřebu, nebo vrácení tohoto cla a daní až do částky, která nepřesáhne skutečně uloženou výši, nepovažuje za subvenci, bylo-li osvobození poskytnuto v souladu s přílohami I až III.“

⁹⁰ V rozporu s tím, co uvádějí žalobkyně, z tohoto ustanovení vyplývá, že přílohy I až III nařízení č. 2026/97 neobsahují pouze hlavní zásady, jejichž účelem je určit záruky proti možnosti vrácení nadměrné částky, ale obsahují pravidla, jejichž dodržení je nezbytné k tomu, aby vrácení cla nebo osvobození od něho nebylo kvalifikováno jako subvence. Tento závěr je jediný možný s ohledem na zvláště jasné znění čl. 2 odst. 1 písm. a) bodu ii) nařízení č. 2026/97. Krom toho ze struktury tohoto článku vyplývá, že odchylka

ve prospěch osvobození od cla nebo vrácení cla je výjimkou ze zásady, podle níž prominutí nebo nevybrání běžně splatných veřejných příjmů představuje subvenci. Je nutno ji tudíž vykládat striktně.

91 Proto když Rada v bodech 8 a 9 odůvodnění napadeného antisubvenčního nařízení rozhodla, že při nedodržení ustanovení příloh I až III nařízení č. 2026/97 představuje napadnutelnou výhodu vrácení veškerých dovozních cel, která jsou běžně splatná u všeho dovozu, nedopustila se nesprávného právního posouzení při výkladu nařízení č. 2026/97. Omezení kvalifikace subvence pouze na obdrženou nadměrnou částku, jak navrhuje žalobkyně, totiž předpokládá, že systém vrácení cla nebo osvobození od něj je slučitelný s čl. 2 odst. 1 písm. a) bodem ii) nařízení č. 2026/97, a tedy s přílohami I až III.

92 Ze stejných důvodů musí být odmítnut argument vycházející z údajného porušení článku 5 nařízení č. 2026/97, podle něhož se „[v]ýše napadnutelných subvencí [...] vypočte na základě výhody, kterou získal příjemce subvence a která bude zjištěna za posuzované období“. Spočívá totiž na stejném nesprávném předpokladu, že vývozci mají nárok na navrácení cla zaplaceného za vstupy použité ve vyvážených výrobcích, zatímco z výše uvedeného vyplývá, že tento nárok je podmíněn dodržením čl. 2 odst. 1 písm. a) bodu ii) nařízení č. 2026/97.

93 Tento závěr není vyvrácen odkazem na přílohu I bod i), přílohu II část I 2 a přílohu III část I, v nichž je v podstatě upřesněno, že systém navrácení může představovat subvenci, pokud vede k vyplacení vyšší částky, než je vybraná částka. Stačí zdůraznit, že tato jednotlivá ustanovení připomínají zásadu uvedenou v čl. 2 odst. 1 písm. a) bodu ii) nařízení č. 2026/97, ale jejich cílem není upřesnit kritéria, která musí splňovat systém navrácení k tomu, aby byl slučitelný s tímto článkem, vzhledem k tomu, že tato kritéria jsou uvedena v jiných ustanoveních příloh II a III nařízení č. 2026/97.

94 Konečně, pokud jde o čl. 1 odst. 1 a čl. 15 odst. 2 nařízení č. 2026/97, jakož i o čl. 1 odst. 1 písm. a) číslo 1) bod iii) a čl. 19 odst. 3 Dohody SCM, na něž odkazuje znění tohoto žalobního důvodu, žalobkyně nevysvětluje, proč by měly mít jakýkoliv dopad na analýzu podmínek, které musí splňovat režim osvobození od dovozního cla nebo režim jeho vrácení pro to, aby nebyl kvalifikován jako subvence.

– K údajné nesprávné kvalifikaci DEPB jako subvence

95 Podle přílohy II části II bodu 4 nařízení č. 2026/97: „Existuje-li podezření, že [...] systém navrácení zahrnuje subvenci v důsledku nepřiměřené slevy nebo nepřiměřeného vrácení nepřímých daní nebo dovozních poplatků u vstupů, které jsou spotřebovány při výrobě vyváženého výrobku, Komise zpravidla nejprve zjistí, zda vláda země vývozu zavedla systém nebo postup pro ověřování, které vstupy a v jakém objemu byly spotřebovány při výrobě vyvážených výrobků, a zda tento systém nebo postup uplatňuje. Pokud zjistí, že se takový systém nebo postup uplatňuje, Komise jej zpravidla dále prošetří, aby zjistila, zda je přiměřený, účinný pro dosažení zamýšleného účelu a založený na obchodních zvyklostech obecně uznávaných v zemi vývozu.“ Příloha III část II bod 2 nařízení č. 2026/97 zní podobně, pokud jde o systém navrácení u náhradních vstupů.

96 Z přílohy II části II bodu 5 nařízení č. 2026/97 vyplývá toto: „Jestliže takový systém nebo postup neexistuje nebo není přiměřený nebo jestliže je tento systém nebo postup stanoven a považován za přiměřený, ale je shledáno, že není skutečně uplatňován nebo je uplatňován neúčinně, provede zpravidla země vývozu další zkoumání na základě skutečných vstupů, aby zjistila, zda nedošlo k nepřiměřené platbě. Považuje-li to Komise za nutné, může být provedeno další šetření v souladu s bodem 4 [části II].“ Příloha III část II bod 3 nařízení č. 2026/97 zní podobně, pokud jde o systém navrácení u náhradních vstupů.

97 K učinění závěru, že DEPB nemůže být kvalifikován jako povolený režim navrácení u vstupů nebo náhradních vstupů, se Rada opřela zejména o okolnost popsanou v bodě 9 odůvodnění napadeného antisubvenčního nařízení, podle níž:

„[I]ndická vláda neuplatňovala účinný systém ověřování nebo postup potvrzování toho, zda a v jakém množství byly vstupy spotřebovávány při výrobě vyváženého výrobku (příloha II část II bod 4 nařízení [č. 2026/97] a v případě režimů navrácení u náhradních vstupů příloha III část II bod 2 nařízení [č. 2026/97]). Kromě toho indická vláda neprováděla ani povývozní zkoušky vycházející ze skutečných použitých vstupů, aby určila, zda došlo k nadměrné platbě, ačkoli by takové zkoušky byly při nepřítomnosti efektivně uplatňovaného systému ověřování (příloha II část II bod 5 a příloha III část II bod 3 nařízení [č. 2026/97]) běžně vyžadovány.“

98 Je třeba konstatovat, že Rada přijala správný výklad kritérií uvedených v přílohách II a III nařízení č. 2026/97, jejichž cílem je ověřit, že systém navrácení existující v zemi vývozu umožňuje ujistit se o skutečné spotřebě vstupů nebo náhradních vstupů. První kritérium vyžaduje existenci systému nebo postupu umožňujícího provést takové ověření. Druhé kritérium, které se použije podpůrně v případě, že by takový postup nebo systém neexistoval nebo nebyl účinný, vyžaduje, aby země vývozu provedla přezkoumání na základě skutečných použitých vstupů nebo uskutečněných obchodů.

99 Rada měla správně za to, že DEPB nesplňuje kritéria stanovená v přílohách II a III nařízení č. 2026/97.

100 Jednak z popisu DEPB, jak je uveden v bodech 23 až 30 odůvodnění prozatímního antisubvenčního nařízení, jenž je potvrzen Radou v bodě 6 odůvodnění napadeného antisubvenčního nařízení a jenž není žalobkyněmi zpochybňován, nevyplývá, že by indická vláda zavedla postup nebo mechanismus ověřování. V rozporu s tvrzením žalobkyň nemůže být spojení několika faktorů, mezi nimi použití normy SION, použití úvěrů na dovoz vstupů a okolnosti, které se dovolávají ve svých písemných vyjádřeních, že většina indických vývozců používá DEPB stejným způsobem jako systém navracení ukládající striktní povinnost použít jakoukoliv navrácenou částku k zaplacení cel za dovoz konkrétních vstupů spotřebovaných při výrobě vyvážených výrobků, považováno za postup nebo systém ověřování ve smyslu přílohy II části II bodu 4 a přílohy III části II bodu 2 nařízení č. 2026/97.

101 Krom toho je nesporné, že indické orgány neprovedly povývozní zkoušky, jak byly povinny učinit v případě neexistence postupu nebo systému ověřování podle přílohy II části II bodu 5 nařízení č. 2026/97 a přílohy III části II bodu 3 téhož nařízení. Tato skutečnost je ostatně potvrzena argumentací žalobkyň, podle níž přísluší Společenství, aby provedlo takové zkoušky.

102 Rada tedy správně mohla mít za to, že DEPB nesplňuje kritéria uvedená v přílohách II a III nařízení č. 2026/97, a že proto nemůže být kvalifikován jako povolený režim navracení u vstupů nebo náhradních vstupů ve smyslu čl. 2 odst. 1 písm. a) bodu ii) téhož nařízení.

103 Tento závěr není ovlivněn použitím příslovce „zpravidla“ v přílohách II a III nařízení č. 2026/97. I když toto příslovce zahrnuje to, že za zvláštních okolností orgány mohou případně použít jiná kritéria, nemůže jim odejmout možnost opřít se o nesplnění stanovených kritérií za účelem určení nepovoleného charakteru režimu navracení u vstupů a náhradních vstupů.

104 Pokud jde o argumenty žalobkyň vycházející z neexistence závazné definice režimu navrácení cla na mezinárodní úrovni a z okolnosti, že Indie je rozvojovou zemí, nemohou vyvrátit tento závěr. V tomto ohledu stačí zdůraznit, že přílohy II a III nařízení č. 2026/97 jsou stejné jako přílohy II a III Dohody SCM a že posledně uvedené přílohy nečiní žádný rozdíl ve prospěch rozvojových zemí.

105 Podpůrně může být uvedeno, že DEPB nevychází ze skutečných vstupů nebo náhradních vstupů použitých ve vyváženém výrobku, ale z pouhého odhadu jejich množství. Proto tento systém nezahrnuje podmínku skutečného použití vstupů ve vyváženém výrobku. Přitom taková podmínka vyplývá implicitně, ale nevyhnutelně z čl. 2 odst. 1 písm. a) bodu ii) nařízení č. 2026/97, jakož i z jeho příloh II a III.

– K neprovedení šetření týkajícího se skutečného fungování DEPB

106 Jak vyplývá z výše uvedených bodů 95 a 96, Komise musí pouze určit, zda vláda země vývozu zavedla a používá systém a postup kontroly. Není vůbec povinna, v rozporu s tvrzením žalobkyň, provádět šetření za účelem ověření fungování DEPB v praxi. Naopak v případě, že neexistuje náležitý systém nebo postup kontroly, přísluší zemi vývozu, a nikoli Společenství, aby provedla nové přezkoumání vycházející z dotčených skutečných vstupů a uskutečněných obchodů. Tato část žalobního důvodu musí být tedy zamítnuta.

107 S ohledem na výše uvedené je třeba třetí žalobní důvod zamítnout.

Ke čtvrtému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z nezohlednění účinků protisoutěžních praktik na trhu Společenství, za které byla uložena sankce, při určení újmy

Argumenty účastnic řízení

- 108 Žalobkyně uvádějí, že napadená nařízení porušují jednak čl. 1 odst. 1, čl. 3 odst. 1, 6 a 7, čl. 9 odst. 4 nařízení č. 384/96, jakož i články 3 a 9 antidumpingového kodexu z roku 1994, a jednak čl. 1 odst. 1, čl. 8 odst. 1, 6 a 7 a čl. 15 odst. 1 nařízení č. 2026/97, jakož i články 15 a 19 Dohody SCM a jsou stížena vadou spočívající ve zjevně nesprávném posouzení v rozsahu, v němž ukládají konečná cla na dovoz dotčeného výrobku, aniž byla správně a náležitě určena újma, zejména proto, že se opírají o údaje, které protisoutěžní dohoda činí málo hodnověrnými.
- 109 Připomínají, že antidumpingová a vyrovnávací cla mohou být uložena pouze na základě šetření, které prokázalo podstatnou újmu způsobenou výrobnímu odvětví Společenství. Podle pravidel WTO je nezbytné se ujistit, že použití ochranných obchodních opatření nebrání přístupu dotčeného dovozu na trh Společenství, pokud újmu výrobnímu odvětví Společenství mohly způsobit jiné činitele. Přesný výpočet přesné výše újmy je tudíž nezbytný k zabránění tomu, aby újma způsobená jinými činiteli nebyla přičítána přezkoumávanému dovozu, a k umožnění účinného použití pravidla nižšího cla.
- 110 Zdůrazňují rovněž význam, jenž přiznal soud Společenství určení úlohy, kterou hrají v újmě způsobené výrobnímu odvětví Společenství jiné činitele, zejména případné protisoutěžní praktiky. Soudní dvůr tak ve svém rozsudku ze dne 11. června 1992, *Extramet Industrie v. Rada* (C-358/89, Recueil, s. I-3813), zrušil clo z důvodu, že

Komise správně neurčila újmu způsobenou dovozem ani nepřezkoumala, zda relevantní výrobní odvětví Společenství nebylo původcem své újmy z důvodu svých protisoutěžních jednání.

- 111 Podle názoru žalobkyň podle rozsudku Soudu ze dne 19. září 2001, *Mukand a další v. Rada* (T-58/99, Recueil, s. II-2521), přísluší Komisi, aby ověřila, zda trh, jehož se týkalo šetření, byl ovlivněn dotčenými protisoutěžními činnostmi, a případně, zda bylo možné dospět k věrohodným závěrům, pokud jde o újmu. Připomínají také to, že podle čl. 8 odst. 6 a 7 nařízení č. 2026/97 a čl. 3 odst. 6 a 7 nařízení č. 384/96 jsou orgány povinny nepřičítat přezkoumávanému dovozu nepříznivé účinky protisoutěžního jednání výrobního odvětví Společenství na toto odvětví. Z toho vyvozují, že v případě protisoutěžního jednání, které vede ke stanovení cen výrobků, jichž se týká antidumpingové a antisubvenční šetření, na trhu Společenství, je Komise povinna ukončit řízení, jelikož tato protisoutěžní činnost činí neplatným určení újmy a příčinné souvislosti, nebo je dokonce znemožňuje.

- 112 V projednávaném případě žalobkyně uvádějí, že měla být zohledněna protisoutěžní jednání, za která Komise uložila sankci v rozhodnutí 2002/271/ES ze dne 18. července 2001 o postupu podle článku 81 [ES] a článku 53 Dohody o Evropském hospodářském prostoru (Úř. věst. 2002, L 100, s. 1). Jednak hlavní účinky spočívaly v cenách uměle zvýšených až do března 1998. To brání přesnému určení jak ceny indických dovozů, která byla údajně velmi nízká, tak náležité úrovně ziskovosti výrobního odvětví Společenství. Krom toho protisoutěžní praktiky způsobily umělé zvětšení podílů výrobců Společenství na trhu. Neměl by tedy být vyvozován žádný důsledek z okolnosti, že cenová úroveň klesla. Žalobkyně z toho vyvozují, že Komise nemohla věrohodně ohodnotit ukazatele újmy. Podle žalobkyň se Komise měla zabývat také otázkou, zda obtíže výrobního odvětví Společenství nejsou způsobeny jeho jednáním. Tvrdí, že okolnosti projednávaného případu činí analýzu snadnější než ve věci, ve které byl vydán rozsudek *Mukand a další v. Rada*, bod 111 výše, jelikož protisoutěžní praktiky mají

účinky na stejném trhu jako dotčený dovoz. Z toho vyvozují, že srovnání cenových úrovní uhlíkových elektrod pocházejících ze Společenství a indických uhlíkových elektrod je nemožné.

- 113 Žalobkyně zpochybňují analýzu, podle níž kartel v počáteční den přezkoumávaného období, 1. ledna 1999, již neměl účinky. Je iluzorní tvrdit, že účinky kartelové dohody o stanovení cen a rozdělení trhů mohou okamžitě zaniknout, zejména na oligopolním trhu. Uvádějí, že ke dni 1. ledna 1999 šetření Komise týkající se kartelu teprve začalo a účinky kartelu byly v té době na vrcholu, zejména jelikož uplatňované ceny byly dohodnuty v průběhu předchozích let, a byly tedy na velmi vysoké úrovni. Následné snížení zjištěných cen by mělo být tedy spíše přičteno postupnému zanikání účinků kartelové dohody než indickému dovozu. Žalobkyně v tomto ohledu tvrdí, že sdělily Komisi skutečnosti prokazující, že na trhu nadále působily účinky kartelové dohody, které představovaly důkazy o simultánním a totožném zvýšení cen.
- 114 Z výše uvedeného žalobkyně vyvozují, že ke zjevně nesprávnému posouzení došlo jak při určení újmy, tak při určení příčinné souvislosti. Jednak Komise neměla vhodné a věrohodné ukazatele pro změření újmy. Uvádějí v podstatě, že vzhledem k tomu, že cílem vyrovnávacích a antidumpingových opatření je v zásadě obnovení soutěžního charakteru trhu, je nezbytné, aby Komise měla přesnou představu o úrovni soutěže, která by měla existovat na tomto trhu. V projednávaném případě představovalo jediný číselně vyjádřitelný údaj snížení výkonnosti výrobního odvětví Společenství, které nelze postavit na roveň podstatné újmě, jež může odůvodnit zavedení cel. Krom toho, pokud jde o přezkum příčinné souvislosti, je třeba mít za to, že snížení výkonnosti výrobců Společenství je přičitatelné jejich vlastním úkonům spočívajícím v protisoutěžních praktikách, a nikoli indickému dovozu.

- 115 Rada tvrdí, že orgány přezkoumaly, zda existence kartelu v minulosti měla vliv na údaje týkající se újmy, které měly být zohledněny, a došly správně k závěru, že tomu tak nebylo.

Závěry Soudu

- 116 Článek 1 odst. 1 nařízení č. 384/96 stanoví, že antidumpingové clo může být uloženo na každý výrobek, jehož propuštění do volného oběhu ve Společenství působí újmu.

- 117 Článek 3 téhož nařízení stanoví:

„1. Není-li stanoveno jinak, rozumí se pro účely tohoto nařízení výrazem ‚újma‘ podstatná újma výrobnímu odvětví Společenství, její hrozba nebo závažné zpoždění při zavádění některého výrobního odvětví Společenství a vykládá se podle tohoto článku.

[...]

6. Ze všech relevantních důkazů [...] musí vyplývat, že dumpingové dovozy působí újmu ve smyslu tohoto nařízení [...]

7. Jiné známé činitele než dumpingové dovozy, které ve stejnou dobu působí újmu výrobnímu odvětví Společenství, se rovněž zkoumají, aby bylo zajištěno, že újma způsobená těmito jinými činiteli nebude přičítána podle odstavce 6 dumpingovým dovozům. V této souvislosti je možno vzít v úvahu následující činitele: objem a ceny dovozů, které nebyly prodávány za dumpingové ceny, [...] restriktivní obchodní praktiky výrobců ve třetích zemích a ve Společenství [...]"

118 Podle čl. 9 odst. 4 nařízení č. 384/96, „[p]okud z konečného zjištění skutkového stavu vyplývá, že existuje dumping a jím způsobená újma a v zájmu Společenství [...] je nutné zasáhnout, uloží Rada [...] konečné antidumpingové clo“.

119 Články 1, 8 a 15 nařízení č. 2026/97 znějí podobně, pokud jde o vyrovnávací clo.

120 Podle ustálené judikatury platí, že otázka, zda výrobnímu odvětví Společenství vznikla újma a zda je tato újma přičitatelná dumpingovému nebo subvencovanému dovozu, jakož i otázka zda dovoz z jiných zemí nebo obecněji jiné známé činitele přispěly k újmě způsobené výrobnímu odvětví Společenství, předpokládá posouzení složitých hospodářských otázek, k němuž mají orgány širokou posuzovací pravomoc. Z toho vyplývá, že přezkum posouzení orgánů prováděný soudem Společenství musí být omezen na ověření dodržení procesních pravidel, věcné správnosti skutkových zjištění použitých k provedení zpochybnované volby, neexistence zjevně nesprávného posouzení skutkového stavu nebo neexistence zneužití pravomoci (viz v tomto smyslu rozsudky Soudu ze dne 28. září 1995, Ferchimex v. Rada, T-164/94, Recueil, s. II-2681, bod 131, a Mukand a další v. Rada, bod 111 výše, bod 38).

- 121 Zprvė, pokud jde argument vycházející z údajné nevěrohodnosti ukazatelů újmy, je třeba připomenout, že podle čl. 3 odst. 2 a 3 nařízení č. 384/96 a čl. 8 odst. 2 a 3 nařízení č. 2026/97 je určení újmy závislé zejména na zvýšení dovozu, vývoji cen na trhu Společenství, jakož i na vývoji ziskovosti výrobního odvětví Společenství. Je tedy důležité, aby ukazatele, o které se orgány opírají, odpovídaly běžným tržním podmínkám (viz v tomto smyslu rozsudek Mukand a další v. Rada, bod 111 výše, bod 46).
- 122 Analýza relevantních částí prozatímních nařízení, jež jsou potvrzena napadenými nařízenými, neprokazuje, že se orgány dopustily zjevně nesprávného posouzení, když měly za to, že na začátku přezkoumávaného období, tj. ke dni 1. ledna 1999, účinky protisoutěžních jednání, za která byla uložena sankce v rozhodnutí 2002/271, již neexistovaly (bod 46 odůvodnění prozatímního antidumpingového nařízení, potvrzený bodem 18 odůvodnění napadeného antidumpingového nařízení, a bod 90 odůvodnění prozatímního antisubvenčního nařízení, potvrzený bodem 27 odůvodnění napadeného antisubvenčního nařízení).
- 123 Z bodů 77 až 81 odůvodnění prozatímního antidumpingového nařízení, potvrzených Radou v bodě 21 odůvodnění napadeného antidumpingového nařízení, a z bodů 121 až 125 odůvodnění prozatímního antisubvenčního nařízení, potvrzených Radou v bodě 29 odůvodnění napadeného antisubvenčního nařízení, totiž vyplývá, že tento závěr je podpořen dostatečně přesvědčivou analýzou vzhledem k tomu, že se jedná o oblast, v níž je orgánům přiznána široká posuzovací pravomoc.
- 124 Závěr, že kartel již ke dni 1. ledna 1999, datu zvolenému jako počátek přezkoumávaného období, neměl účinky, byl učiněn na základě zjištění, že prakticky všechny obchody, které byly skutečně vyúčtovány a zaplacený v roce 1999, a jim odpovídající ceny vyplývaly z dohod přijatých poté, co kartel zanikl (březen 1998). Samotné toto zjištění

bylo založeno na následující okolnosti, uvedené v bodě 78 odůvodnění prozatímního antidumpingového nařízení a bodu 122 prozatímního antisubvenčního nařízení:

„Šetření ukázalo, že v období od roku 1998 do roku 1999 roční smlouvy pokrývaly 40 % obchodů, půlroční smlouvy pokrývaly asi 35 % a čtvrtletní smlouvy nebo jednotlivé objednávky pokrývaly asi 25 %. Dlouhodobé smlouvy (např. tříleté smlouvy) se začaly prosazovat poměrně nedávno a v letech 1997 až 1998 představovaly zanedbatelné množství, ba téměř neexistovaly, což [...] bylo logické na trhu, který se vyznač[oval] vysokými cenami.“

¹²⁵ Rada se navíc opírá o zjištění uvedené v bodě 80 odůvodnění prozatímního antidumpingového nařízení a v bodě 124 odůvodnění prozatímního antisubvenčního nařízení, že analýza dlouhodobých cen dotčeného výrobku na trhu Společenství prokázala jejich postupný růst v 90. letech, dosažení jejich vrcholu v roce 1998 a poté mezi roky 1998 a 1999 jejich pokles o 14 %.

¹²⁶ Krom toho Komise vysvětlila, proč vývoj cen na jiném trhu, a sice na trhu elektrod o velkém průměru (tj. o průměru nad 700 mm) není relevantní (bod 79 odůvodnění prozatímního antidumpingového nařízení a bod 123 odůvodnění prozatímního antisubvenčního nařízení).

¹²⁷ Zůstává ověřit, zda výše uvedené úvahy nejsou vyvráceny argumenty žalobkyně.

- 128 Zprvė, za ůcelem prokázání, že kartelová dohoda měla ůčinky na dotčeném trhu ještě ke dni 1. ledna 1999, žalobkynė tvrdí, že v tė době šetření Komise tůkající se kartelu teprve začalo a že protisoutěžní ůčinky vrcholily. Stačí konstatovat, že orgány se správně opřely o rozhodnutí 2002/271, z něhož vyplývá, že šetření začalo dne 5. června 1997 (bod 32 odůvodnění) a že protiprávní jednání trvalo do února/března 1998 (bod 155 odůvodnění).
- 129 Zadruhé, žalobkynė odkazují na oligopolní strukturu dotčeného trhu, jakož i na okolnost, že na něm nebyla hospodářská soutěž nebo byla velmi omezená, k tomu, aby zdůraznily, že k opětovnému zavedení hospodářské soutěže nemohlo dojít náhle, ale pouze postupně. Jak vyplývá z výše uvedených bodů 122 až 126, znění prozatímních a konečných nařizení samo o sobě neumožňuje konstatovat zjevně nesprávné posouzení. Přísluší tedy žalobkyním, aby předložily důkazy umožňující Soudu dojít k odlišnému závěru (viz v tomto smyslu rozsudky ze dne 17. prosince 1997, EFMA v. Rada, bod 45 výše, bod 106; ze dne 28. října 1999, EFMA v. Rada, T-210/95, Recueil, s. II-3291, bod 58, a Mukand a další v. Rada, bod 111 výše, bod 41).
- 130 Žalobkynė předkládají v tomto ohledu různé důkazy, které podle nich prokazují simultánní zvýšení cen společnostmi SGL a UCAR po 1. lednu 1999, a tudíž skutečnost, že na trhu ještě nebyly běžné podmínky. Tyto důkazy byly připomenuty a další předloženy žalobkynėmi v jejich dopisu ze dne 22. června 2004.
- 131 Aniž by bylo nezbytné zabývat se důkazní hodnotou některých z těchto dokumentů vycházejících z internetových stránek (výňatek ze stránky Yahoo Finance, internetových stránek společností UCAR a SGL), stačí konstatovat, že se netůkají základní skutečnosti, o kterou se opřela Komise – a již potvrdila Rada – při učinění závěru, že běžné podmínky hospodářské soutěže již byly ke dni 1. ledna 1999 obnoveny, a sice podstatného snížení cen o 14 % zaznamenaného mezi roky 1998 a 1999. Těmito dokumenty se totiž žalobkynė snaží prokázat pouze zvýšení cen, k němuž došlo

simultánně po 1. lednu 1999 a zejména v období mezi rokem 2002 a rokem 2004. Tyto dokumenty tudíž nezpochybňují úvahu, podle níž ke dni 1. ledna 1999 již zanikly účinky protisoutěžního jednání, k němuž došlo v minulosti, a proto ukazatele újmy byly dostatečně věrohodné. Vzhledem k tomu, že nedošlo k přímému zpochybnění této analýzy, nelze mít za to, že toto údajné paralelní zvýšení cen mělo svůj původ v praktikách, za které byla uložena sankce v rozhodnutí 2002/271, nebo že představuje důkaz o tom, že na trhu nebyly běžné podmínky.

132 Tímto se skutečnosti projednávaného případu liší od skutečnosti věci, ve které byl vydán rozsudek Mukand a další v. Rada, bod 111 výše, dovolávaný žalobkyněmi, v němž Rada nezpochybňovala existenci skutečnosti, o níž měl Soud za to, že činí analýzu cen dotčeného výrobku málo věrohodnou.

133 Zadruhé musejí být v důsledku toho ostatní argumenty žalobkyň odmítnuty.

134 Především orgány se nedopustily zjevně nesprávného posouzení, když měly za to, že jakmile zanikly účinky praktik, za které byla v rozhodnutí 2002/71 uložena sankce, nacházel se trh Společenství v běžné situaci hospodářské soutěže.

135 Dále je sice pravda, že podle ustálené judikatury Rada a Komise mají při zjišťování újmy povinnost přezkoumat, zda je předpokládaná újma skutečně důsledkem dumpingových dovozů, a ponechat stranou veškerou újmu vyplývající z jiných činitelů, a zejména z vlastního jednání výrobců Společenství (rozsudek Extramet Industrie v. Rada, bod 110 výše, bod 16, a rozsudek Soudu ze dne 14. března 2007, Aluminium Silicon Mill Products v. Rada, T-107/04, Sb. rozh. s. II-669, bod 72). Nicméně z důvodů uvedených

výše je třeba mít za to, že újma, kterou si výrobní odvětví Společenství mohlo případně samo způsobit, již v době, kdy začalo přezkoumávané období, neexistovala.

136 Konečně, pokud jde o odkazy žalobkyň na údajné porušení článků 3 a 9 antidumpingového kodexu z roku 1994 a článků 15 a 19 Dohody SCM, zdá se, že žalobkyně netvrdí, že tato ustanovení mají jiný obsah než ustanovení nařízení č. 384/96 a č. 2026/97, která provedla zvláštní povinnosti, jež obsahují.

137 S ohledem na výše uvedené je třeba čtvrtý žalobní důvod zamítnout.

K pátému žalobnímu důvodu, týkajícímu se nezohlednění účinků jiných činitelů při určování újmy a volby metody výpočtu uvedené újmy

Argumenty účastnic řízení

138 Žalobkyně v podstatě orgánům vyčítají, že veškerou újmu přičetly indickému dovozu, ačkoliv náležité šetření ohledně jiných činitelů, zejména ohledně jiných dovozů, které se vyznačovaly velmi nízkými cenami, by určitě vedlo k uznání dumpingu pocházejícího z jiných zemí než z Indie, zejména pak z Japonska. V důsledku toho jsou jak prozatímní

nařízení, tak napadená nařízení v rozporu buď s čl. 3 odst. 7 nařízení č. 384/96, nebo s čl. 8 odst. 7 nařízení č. 2026/97.

139 Krom toho se žalobkyně domnívají, že v projednávané věci, ve které mohly při snížení cen výrobků hrát roli jiné činitele, Komise neměla počítat ziskové rozpětí na základě cílové ceny údajně odpovídající ceně, která by existovala, kdyby nedošlo k dumpingu nebo subvenci (underselling price), ale spíše měla použít ustálenou praxi cenového podbízení (undercutting price). Podle žalobkyň metoda upřednostněná Komisí v projednávaném případě, jež spočívá na srovnání indických vývozních cen a cílových cen výrobního odvětví Společenství a jež zahrnuje ziskové rozpětí považované za přiměřené, vede k tomu, že indickým dovozcům je dáována vina za veškerou újmu způsobenou výrobnímu odvětví Společenství, ačkoliv Komise došla k závěru, že nejen tito dovozci jsou původci této újmy. Tento důsledek je právě důsledkem, kterému se snaží čl. 3 odst. 7 nařízení č. 384/96 a čl. 8 odst. 7 nařízení č. 2026/97 zabránit.

140 Žalobkyně tvrdí, že se zdá, že Rada zaměňuje odlišné pojmy jako jsou „příčinnost“ a „vyloučení jiných činitelů“ při určení újmy. Netvrdí, že v konkrétním případě dumpingu nebo subvence musí existence jiných činitelů, které způsobují újmu výrobnímu odvětví Společenství, zbavit toto odvětví jakékoli ochrany, ale tvrdí pouze to, že podle čl. 3 odst. 7 nařízení č. 384/96 újma způsobená těmito jinými činiteli nemá být přičítána dumpingovému dovozu.

141 Rada má za to, že tento žalobní důvod musí být zamítnut.

Závěry Soudu

- 142 Podle čl. 3 odst. 7 nařízení č. 384/96 a čl. 8 odst. 7 nařízení č. 2026/97, jiné známé činitele než dumpingové nebo subvencované dovozy, které ve stejnou dobu působí újmu výrobnímu odvětví Společenství, se rovněž zkoumají, aby bylo zajištěno, že újma způsobená těmito jinými činiteli nebude přičítána dumpingovým nebo subvencovaným dovozům.
- 143 Jak Soudní dvůr již měl příležitost zdůraznit, odpovědnost za újmu může být přičtena posuzovanému dovozu, i když jeho účinky představují pouze část širší újmy přičitatelné jiným činitelům a zejména dovozu ze třetích zemí (viz v tomto smyslu rozsudek Soudního dvora ze dne 5. října 1988, Canon a další v. Rada, 277/85 a 300/85, Recueil, s. 5731, bod 62).
- 144 Nicméně přísluší orgánům, aby ověřily, zda účinky těchto jiných činitelů nemohly přerušit příčinnou souvislost mezi jednak dotčeným dovozem, a jednak újmu způsobenou výrobnímu odvětví Společenství (viz v tomto smyslu rozsudky Soudu ze dne 14. července 1995, Koyo Seiko v. Rada, T-166/94, Recueil, s. II-2129, body 79, 81 a 82, a ze dne 29. ledna 1998, Sinochem v. Rada, T-97/95, Recueil, s. II-85, bod 98).
- 145 Přísluší jim rovněž ujistit se, že újma přičitatelná těmto jiným činitelům není zohledněná při určení újmy ve smyslu čl. 3 odst. 7 nařízení č. 384/96 a čl. 8 odst. 7 nařízení č. 2026/97, a že proto uložené antidumpingové a vyrovnávací clo nepřekračuje to, co je nezbytné k odstranění újmy způsobené dumpingovým nebo subvencovaným dovozem [viz v tomto smyslu, pokud jde o čl. 4 odst. 1 nařízení Rady (EHS) č. 2423/88 ze dne 11. července 1988 o ochraně proti dumpingovým nebo subvencovaným dovozům z jiných než členských zemí Evropského hospodářského společenství (Úř. věst. L 209,

s. 1), který zní podobně jako čl. 3 odst. 7 nařízení č. 384/96 a čl. 8 odst. 7 nařízení č. 2026/97, rozsudek ze dne 28. října 1999, EFMA v. Rada, bod 129 výše, body 59 a 60].

¹⁴⁶ Orgány jsou tudíž povinny posoudit účinky jiných známých činitelů a zejména dovozu dotčeného výrobku ze třetích zemí, nejen při analýze příčinné souvislosti mezi přezkoumávaným dovozem a újmou způsobenou výrobnímu odvětví Společenství, ale také při určování újmy způsobené tomuto výrobnímu odvětví.

¹⁴⁷ Části žalobního důvodu žalobkyně týkající se jednak nezohlednění účinků jiných činitelů, a jednak volby metody výpočtu úrovně odstranění újmy, musejí být analyzovány ve světle těchto úvah.

– K části žalobního důvodu vycházející z nezohlednění účinků jiných činitelů

¹⁴⁸ Jediná výslovná kritika žalobkyně se týká nezohlednění účinků japonského dovozu.

¹⁴⁹ Komise se ve svých prozatímních nařízeních, jejichž relevantní body odůvodnění (83 až 88 prozatímního antidumpingového nařízení a 127 až 132 prozatímního antisubvenčního nařízení) potvrdila Rada (bod 21 odůvodnění napadeného antidumpingového nařízení a bod 29 odůvodnění napadeného antisubvenčního nařízení),

zaměřila na prokázání toho, že nic nenaznačuje, že dovoz z některých třetích zemí jiných než Indie přispěl k situaci, kdy dochází k újmě výrobnímu odvětví Společenství.

- 150 Komise došla k následujícímu závěru uvedenému v bodě 87 odůvodnění prozatímního antidumpingového nařízení a v bodě 131 odůvodnění prozatímního antisubvenčního nařízení:

„S ohledem na průměrné ceny, malý objem [...] dovozů [ze třetích zemí jiných než Indie], jejich omezený podíl na trhu a výše uvedené důvody týkající se sortimentu výrobků, nic nenasvědčuje tomu, že by tyto dovozy [ze třetích zemí], ať už pocházejí z výrobních závodů dvou výrobců Společenství, kteří podali stížnost, [...] nebo nepocházejí, přispěly k nepříznivému stavu výrobního odvětví Společenství, zejména pokud jde o podíl na trhu, objemy prodeje, zaměstnanost, investice, ziskovost, návratnost investic a peněžní tok.“

- 151 Tento závěr se opírá o několik skutečností, které žalobkyně výslovně nekritizují.

- 152 Není tak zpochybňováno, že pouze dovozy ze tří zemí jiných než Indie, v projednávaném případě z Japonska, Polska a Spojených států, měly během období šetření podíl na trhu Společenství větší než 1 % a jejich cena s dodáním za hranice Společenství (dále jen „cena CIF“) byla vyšší než cena indického dovozu. Pokud jde o dovoz z Polska, bylo zjištěno, že jeho cena CIF byla vyšší než cena výrobního odvětví Společenství. Co se týče Spojených států, prozatímní nařízení konstatují, že jejich podíl na trhu klesl z 5,3 na 4,7 %.

- 153 Je pravda, že v prozatímních nařízeních je uvedeno málo vysvětlení týkajících se japonského dovozu. Je v nich pouze zmíněno, že „tržní podíl Japonska vzrostl z 2,1 % [...] na 2,6 %“ a že cena CIF jeho dovozů byla nižší než cena výrobního odvětví Společenství, ale vyšší než cena dovozu z Indie (bod 128 odůvodnění prozatímního antisubvenčního nařízení a bod 84 odůvodnění prozatímního antidumpingového nařízení).
- 154 I když takový dovoz zajisté nemůže přerušit příčinnou souvislost mezi přezkoumávaným dovozem a újmou způsobenou výrobnímu odvětví Společenství, příslušelo orgánům, aby ověřily, že nepůsobí samostatnou újmu výrobnímu odvětví Společenství, a případně ji nepřičítat přezkoumávanému dovozu.
- 155 Přestože je odůvodnění napadených nařízení, pokud jde o japonský dovoz, stručné, z napadených nařízení a z prozatímních nařízení, na která odkazují, právně dostačujícím způsobem vyplývá, že takový účinek byl považován za neexistující nebo za příliš zanedbatelný k tomu, aby mohl být původcem jakékoli ohodnotitelné újmy.
- 156 Z toho jednak vyplývá správný výklad povinnosti náležející orgánům nepřičítat přezkoumávanému dovozu újmu, kterou způsobily výrobnímu odvětví Společenství jiné činitele, zejména dovozy dotčeného výrobku ze třetích zemí. V bodě 117 odůvodnění prozatímního antisubvenčního nařízení, stejně jako podobným způsobem v bodě 73 odůvodnění prozatímního antidumpingového nařízení, je totiž uvedeno:

„V souladu s čl. 8 odst. 6 a 7 nařízení [č. 2026/97] zkoumala Komise, zda dovozy subvencovaných výrobků způsobily újmu výrobnímu odvětví Společenství do té míry, že ji lze označit za podstatnou. Rovněž byly zkoumány jiné známé činitele než dovoz

subvencovaných výrobků, které mohly ve stejnou dobu působit újmu výrobnímu odvětví Společenství, aby bylo zajištěno, že možná újma způsobená těmito jinými činiteli není přičítána dovozu subvencovaných výrobků.“

157 Krom toho orgány oprávněně mohly mít za to, že v projednávaném případě účinky dovozu ze třetích zemí byly velmi omezené, nebo dokonce žádné, a proto tento dovoz nemohl způsobit žádnou ohodnotitelnou újmu, kterou by nesměly přičítat přezkoumávanému dovozu.

158 V tomto ohledu je v bodě 136 odůvodnění prozatímního antisubvenčního nařízení, jakož i podobně v bodě 92 odůvodnění prozatímního antidumpingového nařízení zdůrazněno, že „vliv poklesu poptávky související se zpomalením na trhu s ocelí, návratem k běžným podmínkám hospodářské soutěže po odstranění kartelu, výkonností ostatních výrobců Společenství, dovozem z jiných třetích zemí, vývozní výkonností výrobního odvětví Společenství ve skutečnosti téměř neexistoval nebo byl velmi omezený, a v důsledku toho nemohl vyvrátit prozatímní zjištění, že skutečně existuje příčinný vztah mezi dovozy subvencovaných výrobků z dotčené země a podstatnou újmou způsobenou výrobnímu odvětví Společenství“.

159 Takový závěr týkající se dovozu, jehož objem se zvýšil pouze o 0,5 % za celé přezkoumávané období, a přijatý v oblasti, v níž z důvodů uvedených v bodě 120 výše orgány disponují širokou posuzovací pravomocí, se nezdá být zjevně nesprávný.

160 Z toho vyplývá, že první část žalobního důvodu musí být zamítnuta.

– K části žalobního důvodu týkající se volby metody výpočtu úrovně odstranění újmy

161 Volba metody výpočtu spadá do volného posouzení přiznaného orgánům, pokud jde o určení újmy způsobené výrobnímu odvětví Společenství, a je odůvodněna složitým hospodářským posouzením, které s ní souvisí. Přitom při použití metody výpočtu, která vychází ze ziskového rozpětí, jež mohlo očekávat výrobní odvětví Společenství v případě, že by nedošlo k nekalým praktikám, spíše než při použití metody výpočtu založené pouze na cenovém podbízení nehrozí zjevně nesprávné posouzení.

162 Je důležité, aby ziskové rozpětí, které zvolí Rada pro výpočet orientační ceny, jež může odstranit způsobenou újmu, bylo omezeno na ziskové rozpětí, které výrobní odvětví Společenství může rozumně očekávat za běžných podmínek hospodářské soutěže, v případě, že neexistuje antidumpingový ani subvencovaný dovoz (rozsudek ze dne 28. října 1999, EFMA v. Rada, bod 129 výše, bod 60). Žalobkyně však neprokázaly, že tomu tak v projednávaném případě nebylo.

163 Je tedy třeba zamítnout tuto druhou část žalobního důvodu, a proto pátý žalobní důvod.

164 Z toho vyplývá, že žaloba musí být zamítnuta v plném rozsahu.

K nákladům řízení

- 165 Podle čl. 87 odst. 2 jednacího řádu se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Krom toho podle čl. 87 odst. 4 tohoto řádu orgány, které vstoupily do řízení jako vedlejší účastníci, nesou vlastní náklady.
- 166 Vzhledem k tomu, že Rada požadovala náhradu nákladů řízení a žalobkyně neměly ve věci úspěch, je důvodné, aby posledně uvedené nesly vlastní náklady řízení a byla jim uložena rovněž náhrada nákladů Rady. Komise ponese vlastní náklady řízení.

Z těchto důvodů

SOUD (pátý senát)

rozhodl takto:

1) Žaloba se zamítá.

- 2) **HEG Ltd a Graphite India Ltd ponese vlastní náklady řízení, jakož i náklady řízení vynaložené Radou.**

- 3) **Komise ponese vlastní náklady řízení.**

Vilaras

Prek

Ciucă

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 17. prosince 2008.

Podpisy.

Obsah

Skutkový základ sporu	II - 3693
Řízení a návrhová žádání účastnic řízení	II - 3696
Právní otázky	II - 3698
K prvnímu žalobnímu důvodu, založenému na zahájení šetření pouze proti indickému dovozu dotčeného výrobku	II - 3699
Argumenty účastnic řízení	II - 3699
Závěry Soudu	II - 3701
– K údajnému diskriminačnímu postoji orgánů při určení dotčeného výrobku	II - 3701
– K nezahájení šetření proti jiným potenciálním zdrojům dumpingu	II - 3702
– K porušení zásady dodržování práva na obhajobu	II - 3705
K druhému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení podstatných procesních náležitostí, jelikož šetření byla uskutečněna na základě Společenství složeného pouze z patnácti členských států	II - 3706
Argumenty účastnic řízení	II - 3706
Závěry Soudu	II - 3709
Ke třetímu žalobnímu důvodu, týkajícímu se kvalifikace režimu „Duty Entitlement Passbook“ jako subvence a určení výše vyrovnávacího cla	II - 3714
Argumenty účastnic řízení	II - 3714
Závěry Soudu	II - 3717
– K údajnému nesprávnému právnímu posouzení při výkladu pojmu „subvence“	II - 3718
– K údajné nesprávné kvalifikaci DEPB jako subvence	II - 3720
	II - 3743

– K neprovedení šetření týkajícího se skutečného fungování DEPB	II - 3723
Ke čtvrtému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z nezohlednění účinků protisoutěžních praktik na trhu Společenství, za které byla uložena sankce, při určení újmy	II - 3724
Argumenty účastnic řízení	II - 3724
Závěry Soudu	II - 3727
K pátému žalobnímu důvodu, týkajícímu se nezohlednění účinků jiných činitelů při určování újmy a volby metody výpočtu uvedené újmy	II - 3733
Argumenty účastnic řízení	II - 3733
Závěry Soudu	II - 3735
– K části žalobního důvodu vycházející z nezohlednění účinků jiných činitelů . . .	II - 3736
– K části žalobního důvodu týkající se volby metody výpočtu úrovně odstranění újmy	II - 3740
K nákladům řízení	II - 3741